

عنوان مقاله:

تحلیل و بررسی موانع آمایش سرزمین در ایران

محل انتشار:

فصلنامه سیاست نامه علم و فناوری، دوره 6، شماره 3 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

یونس اکبری - پژوهشگر پژوهشکده سیاست گذاری علم، فناوری و صنعت دانشگاه صنعتی شریف و دانشجوی دکتری توسعه اجتماعی
روستایی دانشگاه تهران

حسین ایمانی جاجرمی - دانشیار گروه مطالعات توسعه اجتماعی دانشگاه تهران؛

ولی اله رستمعلی زاده - استادیار جامعه شناسی توسعه، موسسه مطالعات و مدیریت جامع و تخصصی جمعیت کشور؛

خلاصه مقاله:

سابقه برنامه هریزی عمرانی در کشور بیش از شش دهه است. در این مدت، برنامه ریزی در مفهوم عام و آمایش سرزمین در مفهوم خاص، تحت تاثیر شرایط اقتصادی، اجتماعی و سیاسی، همواره با دگرگونی هایی همراه بوده است. این برنامه ها با موانع و چالش هایی روبه رو بوده اند. هدف مقاله حاضر تحلیل و ارزیابی این چالش ها و موانع پیش روی اجرای برنامه های توسعه در مفهوم عام و آمایش سرزمین در مفهوم خاص است. روش تحقیق در این مقاله اسنادی است. نتایج نشان میدهد که هرچند تقسیم کار بین مناطق با منابع بالقوه آن ها، در تدوین اسناد آمایش سرزمین، در قالب نظر صورت گرفته، اما در عمل توجه چندانی به آن نشده است. این امر منجر به توسعه نامتوازن و نامتعادل مناطق کشور شده که خود سبب تشدید نابرابری بین مناطق مختلف کشور شده است. از جمله موانع این فقدان تقسیم کار عملی بین مناطق کشور می توان به ساختار تک ساخت سیاسی، تقسیم بندی نامناسب سیاسی اداری، نبود تعریف مناسب از منطقه در کشور، بی توجهی به مسیله جمعیت و مهاجرت، فقدان طرح یک پارچه و نظام مند، بی توجهی به همه ابعاد آمایش سرزمین به یک اندازه، فشارهای سیاسی برای اجرای طرح ها و پروژه های فاقد توجیه اقتصادی و فنی و فقدان مدل مناسب برای آمایش سرزمین در ایران اشاره کرد.

کلمات کلیدی:

آمایش سرزمین، توسعه نامتوازن، تقسیم کار، منابع، برنامه ریزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/685991>

